

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunstdaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20.

Den 15. Juli 1880.

29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt i Ephraim, Sanpete County, Utah, Søndag den 13de April 1879.

Det glæder mig at have Lejlighed til atter at uøde saunnen med mine Brødre og Søstre paa dette Sted og at bestue Eders glade Ausigter. Jeg havde ønsket at høre flere af Brødrene prædike, men da jeg veed I forvente, at jeg ogsaa skal tale lidt, og jeg desuden maa rejse bort i Eftermiddag, vil jeg benytte en kort Tid nu, og derpaa efterlade nogle af Brødrene, som kunde tale til Eder, efterat vi ere tagne bort. Jeg ønsker Eders Tro og Forbønner, thi vi ere alle afhængige af Herren og ingen af os kunne sige Noget, der kan gavne eller glæde Saarfundet, medmindre Herren vejleder, styrker og staar os bi. Ingen kan tale paa den rette Maade, uden ved Hjælp af den Almægtiges Inspiration; ejheller kunde Folket høre eller forstå rigtigt, medmindre de ere i Besiddelse af en Del af samme Aand. Dersor ligger der ogsaa noget Besynderligt i en Utring, som Jesus gjorde angaaende denne Gjenstand. Han forstod dette Princip meget godt, og idet han taler

om Faarenes Hørde, siger han, „at Faarene høre hans Røst“ og „følge ham, fordi de kende hans Røst; men en Fremmed følge de ikke, men fly fra ham, fordi de kende ikke de Fremmedes Røst.“ Der blev sagt til de ældste, da de i Begyndelsen gif ud for at prædike Evangeliet, at de skalde forstole sig paa Herren, og hvis de gjorde dette, blev det dem lovet, at han vilde gaa med dem, at hans Aand skalde ledsgage dem og hans Engle gaa foran dem. Herrens Faar faudtes spredte over hele Jorden, og da disse Faar hørte Evangeliets Røst, kendte de den strax, thi der var Noget, hvilket de ikke godt kunde beskrive, som vidnede i deres Hjærter; og det var netop, hvad der drog Eder, mine Brødre og Søstre, til dem, som forkyndte det evige Evangelium; og da I hørte det, sagde I: det er Sandhed. Folk kunde derefter gjerne sige hvad de behagede derimod, I troede og vidste alligevel, at det var Sandhed. Saaledes vare Eders Følelser, sløjndt I næppe kunne give nogen Grund, hvor-

for det var saaledes. Det var den Aland, som Jesus hentydede til, da han sagde: „Naar jeg bliver ophøjet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig.“ Dette vil han udføre paa sin egen Maade, og det tager en lang Tid til at gjøre det. Men han vilde ikke drive eller tvinge dem, eller paa nogen Maade lokke dem efter sig, men han vilde fremstøre saadanne skønne og elstværdige Principer for deres Forstand og udfolde saadanne herlige Ting iblandt dem, at de ikke kunde undgaa at se og paassjonne dem; ejheller kunde de finde dem paa noget andet Sted. Og da disse Principer blevet endmere bekræftede ved det hellige Præstedommes Indflydelse og formedelst Guds Abenbaring til Folket, havde det en saadan Virkning paa dem, som vi have set. Dersor have I, som hovedsagelig ere komme fra Skandinavien, forladt Eders Hjem og samlet Eder her i disse Dale. Jeg var iblandt disse Brødres Tal, som i Kirkens tidligere Dage gik ud med dette glade Undskab; Broder Crastus Snow kom til Eder, medens jeg rejste til andre Dele af Verden, og etter andre af Brødrene opsgøgte andre Haar paa andre Steder. Hvad var Følgen af vor Prædiken? Vi se den her idag. Følgen var, at I blevet bragte til Sandhedens Erfjendelse, og formedelst Lydbighed til Herrens Ordinancer have I annammet Guds hellige Aland, hvilken ledte Eder ind i Sandheden, saa at I, ligesom de Hellige sordum, ere velsignede „med al aandelig Belsignelse i Kristo“. I ere ikke længere paavirkede af den Slags Uvished og Twivl, som I maaske tidligere erfarede, men I have en sand Visshed og Overbevisning om, at I have annammet Sandheden. I ere ikke bange for at dø, thi dette er en Sag af mindre Betydning. Ved en vis Lejlighed sagde Jesus til en Kvinde, af hvem han havde forlangt noget Vand at drikke: „Dersom

Du kendte Guds Gave og hvo den er, som figer til Dig: Giv mig at drikke, da bad Du ham, og han gav Dig levende Vand.“ Vi have drukket af dette Vand, og derfor ere vi saa glade. Vi ønske at anerkjende den Stilling, vi intatte overfor Gud, samtid paassjonne de store Belsignelser og Privilegier, som ere indenfor vor Omraade. Vi have saa at sige hun begyndt det store Arbejde. Vi have annammet mange kostbare Principer og vi have seet og suet ligesom gjennem et mørkt Glas, og endnu er der mange af disse Principer, som vi kun delvis forstaa; undertiden kunne vi endog næppe se Forstikkelen mellem os og den øvrige Del af Menneskestægten, eller mellem den Religion, vi have annammet, og dette, som andre Folk have. Dersom vi imidlertid noge overveje Sagen, er der ligesaa megen Forskjel, som der er mellem Lys og Mørke. Men vi kunne ikke altid fatte disse Ting, og fordi vi ikke tilhulde kunne se eller forstaa den Stilling, vi intatte, eller begribe det Forhold, som eksisterer mellem os og vor Gud, maa vi ofte mange Banskeligheder. Gud er vor Fader vi ere hans Ørn; han har bragt os i sin Pagt, og det er vort Privilegium at friude fremad paa Bisdommens og Kundstabens Vane, at forstaa det ene Princip efter det andet samt udvikle og uddanne os i Sandheden, intil vi kunne fatte Gud. Han har oprettet denne Kirke for at vi kunne blive underviste om Livets Principer samt lære at forstaa Guds Hemmeligheder, og for at vi kunne blive i stand til at lære vores Ørn sande og rigtige Principer, og komme til at intatte en Stilling, hvorved vi kunne blive Et med Gud og blive vor himmelske Fader lig, hvorved en Forbindelse kan blive tilvejebragt mellem Gud og os, og ligeledes mellem Englene og os, og

for at vi maa erkjende, at vi tilhøre Guds Familie og Troens Husholdning, og for at vi kunne virke i Forening med Himmelens Hærskarer, og at medens den Del af hans Familie, som have levet paa Jordene og som fremdeles leve i en anden Tilværelse hinsides Søret, virker med ham og Englene samit Guds hellige Præstedømme for at udføre hans Hensigter i Himmelten, vi ogsaa kunne blive beredte til at virke med ham paa Jordene, ved at udføre hans Billie her; saa at hans Folk kan blive bevarede fra Mørkets Magt, at Guds Lys, Forstand og Abenbaring maa være os tilbølt, at vi maa forstaa vort sande Forhold til ham, til hverandre, til hans Kirke og Rige og til de Levende saavel som de Døde, og at vi i enhver Henværelse handle i Overensstemmelse med den Stilling, vi indtage overfor alle Livets forskellige Pligter og Ansvarligheder. Og naar vi forstaa alle disse Ting, da skulle vi ere vor Kaldelse, og under Indflydelsen af Sandhedens Land forene os til Et som Guds Familie paa Jordene, samit udrense fra vor Midte Alt, som er ondt, lastefuld, syndigt og vanarende; vi skulle ogsaa hæve vore Tanker og vores Følelser over det Onde og uddanne os til en højere Grad af Forstand, Moralitet og Lydighed til Guds Love, og paa denne Maade udføre Guds Billie paa Jordene, og Alle tage virksom Del i at fuldbyrde hans Hensigter, ikke formedelst vor egen Kløgt og Dygtighed, men ved Hjælp af den Visdom og Forstand, som Gud vil give os fra Tid til anden. Saaledes skulle vi gaa fremad, indtil vi have forstaaet og adlydt ethvert Princip, som er beregnet paa at opnøje og forædle Menneskeslægten, og indtil vi til sidst skulle se, som vi ere sete, og hjende, som vi ere hjendte.

Vi ere nu indsamlede til Zion. Og hvorfor? For at opbygge Zion og iværk-

sætte Herrens Hensigter med Hensyn til Menneskene paa Jorden. Og idet vi saaledes ere indsamlede, ere vi organiserede med Apostle og Profeter, med Præsidenter og deres Raadgiwere, med Bisshopper og deres Raadgivere, med Eldster, Præster, Lærere og Diaconer. Vi ere organiserede ifølge Guds Ordnen, og disse selv samme Principer, som se saa simple ud til os, komme fra Herren. Vi have Halvfjerds og Højprester, og alle disse indehave visse Stillinger, som Herren forventer de ville være og hædre her i Kjødet, i den Hensigt at fremme Sandhed og Retfærdighed; det forventes, at de ville virke i Guds Riges Interesse og for Grundfestelsen af sande og rigtige Principer iblandt den Højeste Hellige. Vi ere her for at virke i Forening med Gud for de Levendes Frelse, for de Dødes Forløsning, for Opfyldesten af de Forjættelser, som ere givne vore Forfædre og for Udgydelsen af Besignelser over vore Ørner. Vi ere her i den Hensigt at forløse og forny Jordene, og Gud har gjengivet sin Magt og Myndighed i dette Øjemed, samit for at Menneskene kunne lære at gjøre Guds Billie her paa Jordene, som den står i Himmelten. Dette er Hensigten med vor Tilværelse, og det er vor Pligt at forstaa vor Stilling.

Joseph Smith blev saaledes, ifølge Gudernes Raab i de evige Verdener, udvalgt til at fremføre Livets Principer iblandt dette Folk, til hvilket Evangeliet er den store ledende Magt og Indflydelse, og gjennem hvilket Frelse kan udstrækkes til alle Slægter, Stammer, Tunge-maal og Folk og alle Verdener. Det er Evangeliet, som bringer Liv og Udgodelighed for Lyset og sætter os i Forbindelse med Gud. Herren udvalgte Joseph i dette Øjemed, og han udførte sin Mission med Øre og døde med Øre. Jeg veed, hvad jeg taler om, thi jeg var godt

bejsendt med ham og havde megen Samkvem med ham, medens han levede, samtidig var hos ham, da han døde. De Principper, han havde, satte ham i Forbindelse med Herren, og ikke alene med Herren, men med de gamle Apostole og Profeter, saadanne Mand, s. Ex., som Abraham, Isak, Jakob, Noa, Adam, Seth, Enoch, Jesus, og ligeledes Apostlene, som levede paa dette Kontinent, saavel som dem, der levede i Afrien. Han syntes at være ligesaa godt bejsendt med disse Mand, som vi ere med hverandre. Hvorsor? Fordi han skulle begynne Tidernes Fyldes store Husholdning, en Husholdning, som Guds Ejendomme i gamle Dage var vel bejsendt med formedelst Profetiens Land. Hvad menes der med Tidernes Fyldes Husholdning? Det er en Husholdning, i hvilken alle andre Husholdninger ere forenede eller gjenoprettede. Den indbefatter alle de andre Husholdninger, som tidligere have eksisteret paa Jordens overflade. Gud har talet til Menneskene. Havde de det aaroniske Præstedømme i gamle Dage? Ja. Ligeledes have vi. Havde de det Mellisjedektske Præste-dømme i fordums Dage, da Moses ledte Israels Børn ud af Egypten? Ja. Det samme have vi, netop som Profeten Jeremias forudsagde: „Jeg vil antage Eder igjen, En af en Stad og To af en Slægt, og jeg vil føre Eder til Zion.“ Og hvad vil Du gjøre med dem, naar Du faar dem samlet i Zion? „Jeg vil give Eder Hjerte efter mit Hjerte, og de skulle føde Eder med Kunde-stab og Forstand.“ Vi have denne Husholdning. Da Moses viste sig for Joseph Smith, overdrog han ham „Nøglerne til Indsamlingen af Israel fra Jordens fire Hjørner og til at føre de ti Stammer fra Nordenland.“ Læs det i Pagtenes Bog (ny Udgave); det er nedstrevet meget tydeligt. Hvorsor ere I, som vare

søgte i Skandinavien og andre Dele af Verden, her idag? Fordi Gud iblandt andre Ting har giengivet Nøglerne til Israels Indsamling.

Der skulle ogsaa komme en Tid, da Profeten Elias skulle indfinde sig for at „omvende Fædrenes Hjarter til Gud, og Ørnenes Hjerte til deres Fædre!“ Denne Elias har været her og har begyndt denne Husholdning, og hermed staar netop dette i Forbindelse, som I for Tiden ere bestjæltigede med, og som vi ere komne her for at foretage, nemlig at lægge Hjørnestenen til Templet. Nu vil jeg spørge: Hvem trælte nogensinde paa at bygge Templer førend Herren aabenbarede det? Gjorde I? Dersom I gjorde, skulle jeg ønske, I vilde sige os det. Og vidste I, hvorledes I skulle bygge dem? Nej. Eller vidste I, hvorledes I skulle udsøre hellige Handlinger i dem, esterat de vare opbyggede? Nej, I gjorde ikke; det var Herren, som aabenbarede os disse Ting. Og da Elias viste sig for Joseph Smith, overdrog han ham Nøglerne til denne Husholdning, og netop dersor ere vi iford med at opbygge Templer; men det synes som om nogle af de Hellige næppe vide hvorsor. Vi arbejde dermed omtrent paa samme Maade som vi pløje, saa, plante, høste eller udsøre andet Vignende. Men der ere højere Ting forbundne med Opbygningen af Templer. Der ere Ordinancer forbundne hermed, som naa tilbage i Ewigheden og strække sig fremad i Ewigheden — Ordinancer, som Gud har aabenbaret og som ere bestemte til Menneskernes Frelse, Lykkelighed og Døphjelse, og som ville gavne baade de Levende og Døde samt Esterlægten — Ordinancer, henbrende til baade vores Fædre og Esterkommere. Det er en af disse Nøgler, som er blevet drejet omkring. Tænke I, at de ældste, som bragte

Evangeliet til Eder i fjærne Lande, kunde have indsamlet Eber hertil, dersom de ikke havde været Budbærere af Jesu Kristi Sandheder og dersom denne ikke havde været en Indsamlings-Husholdning? Jeg tror det ikke. Eldsterne gif, som jeg har sagt, til Jordens forskjellige Dele, thi vi have prediket en hel Del. Jeg har selv rejst flere hundrede tusinde Mile uden Pung og Taske for at predike Evangeliet, forstolende mig paa Herrn. Har han nogensinde forsaget mig? Nej, aldrig. Jeg sit altid, hvad jeg havde Behov, hvorfor jeg priser og takker min himmelfste Fader. Jeg var i hans Tjeneste og han lovede, at han vilde staa mig bi. Han har holdt sit Øfste, og dersom jeg ikke har været ligesaa tro til mine Pagter med ham, som han har været mod mig, haaber jeg, han vil tilgive mig derfor og hjælpe mig at gjøre bedre i Fremtiden. Men Herren har været sandtru og trofast, og jeg har aldrig manglet hverken Spise, Drifte eller Klæder, og jeg har aldrig formedelst Mangel paa Midler været forhindret fra at rejse, hvorhen jeg har villet.

Jeg vil vende tilbage til mit Emne. Efterat J havde annammet Evangeliet og Aanden deraf, var det Eders største Ønske, at J maatte rejse hjem til Zion. Og for at opnaa Eders Hensigt, begyndte J at spare sammen af Eders Fortjenester og tænke paa, hvorledes J skulde komme selge Eders Ejendele for at faa Midler til Eders Rejse; ja, mange af Eder var næsten rede til at ville selge Eder selv for at komme til Zion. J kunde ikke beskrive, hvorfor J havde disse Tænklejlser, men J vide, at J havde dem og kunde ikke blive fri for dem, førend J kom hertil. Dersom dette ikke havde været Tilfældet, vilde J ikke være komme hertil. Da J blev anmodeede om at bygge Templer, hvorfor vare J saa villige til at gjøre det? Fordi

J havde annammet Evangeliet i Eders Hjarter, med hvilket Elie Mission staar i Forbindelse, nemlig at vende Fædrenes Hjarter til Børnene og Børnenes Hjarter til Fædrenes. Jeg skulde ønske, jeg kunde forklare nogle af disse Ting for Eder saa tydeligt, som jeg forstaar dem, og det skulde glæde mig, dersom J til fulde kunde forstaa disse Principer. Lad det være tilstrækkeligt at sige, at Satan fra Begyndelsen af har forsøgt at tilintetgjøre Guds Gjerninger, og ved visse Lejligheder har han tilsyneladende haft bemidningsværdig Held med sig. Ved et Tilfælde var han Skyld i at alle Jordens Indbyggere bleve ødelagte, med Undtagelse af nogle Faar, der blev frelste for at forplante den menneskelige Race. Maaske Djævelen lo hjærtelig deraf, tænkende at han nu havde opnaaet sin Hensigt. Dette var imidlertid ikke Enden. Det er sandt, at Herrens Straffedomme ramte Menneskene; det er sandt, at de blev ødelagte i Kjødet af en Vandslod og at deres Aander blev indespærrede i Fængsel, men det er ligesaa sandt, at den samme Frelser, som er vor Frelser, blev levendegjort efter Aanden, efterat han var blevet dræbt i Kjødet, og han besøgte disse Aander i Fængslet, aabnede Frelsens Dør for dem og gav dem Adgang til Forlæsningen, for at de kunde komme frem og udføre visse Hensigter, som Gud havde bestemt. Saaledes finde vi, at Frelseren virkede blandt denne store Skare af Aander, som Djævelen maaske troede var ødelagt, men som formedelst dette Besøg blev bragte indenfor Befrielsens Omraade. Men har ikke Satan faaet Overhaand i en stor Udstrækning? Jo, han har. Har Mørket spredt sig over Jordens? Ja. Have ikke Menneskene vandret bort fra deres Gud og have de ikke forsaget ham og hans Love? De have, men Herren vil være uaadig imod

dem, fordi de ikke have annammet det Lys, vi ere i Besiddelse af. Derfor har han Medlidenhed med dem, ligesom en jordist Fader har Medlidenhed med sine Børn, thi han ønsker at fremfylde deres Lykkelighed, saavidt det ligger i hans Magt; og dersom han ikke kunde frølse dem i Kjødet, hændte han viesse evige Love og Principer, hvorvede de kunne blive frelsede herefter. Al Jordens Dommer vil dømme retsærdigt. Og medens Præstedommet hinsides Sløret virker iblandt og præditer til Aanderne, som ere i Fængsel og som have været gjenstridige i de forskellige Tidsalder, falder han paa os til at bygge Templer, saa at vi kunne administrere for disse Folks Legemer, som ere hensovede uden Kundskab om Evangeliet, for at de kunne blive dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.

Naar Herren begynder en Hus holdning, sender han i Almindelighed sine Aeldste ud i Verden for at prædike Evangeliet til alle Folk. I denne Uddeling gjør han ikke alene dette, men efterdi vi leve i en Judsamlings-Husholdning, indsamler han ogsaa sine lydige Børn, og naar de saa have lært hans Love at hænde, idemindste delvis, blive mange af dem ordinerede til Præstedommet og derpaa udsendte som Budbærere om Sandheden; og vi vedblive at sende dem ud for at prædike Evangeliet og indsamle de Udvagte; og vi sende dem til deres egne Folk for at fortælle dem, hvad Gud har gjort og gjør fremdeles. Og saaledes vedblive de at gaa og komme. Hvem er det vi sende? Naar vi sende Missionarer til England, sende vi gjerne Engelstmaend eller Saadaune, som kunne tale det engelske Sprog, og til Skandinavien sende vi i Almindelighed Danske, Svenske og Norske; vi sende i Almindelighed erfarene Maend til deres egne Folk. Hvorfor gjøre

vi dette? For at disse Maend kunne gaa og belære deres egne Landsmaend om Livets og Frelsens Vej. Og hvad saa? De komme tilbage og bygge Templer. Og hvad sker? Tilligemed deres Folk fra de forskellige Nationer paa Jorden, gaa de end i disse Templer og udføre hellige Ordinancer for deres Forældre og Bedsteforældre, deres Onkler og Tanter, deres Venner og Slegtninge, og saaledes gaa de tilbage igjennem tidligere Generationer for at forløse og frølse Andre. Og hvem ere disse Maend? Netop saadaune, som de gamle Profeter talede om. De ere Frelsere paa Zions Bjerg, især med at frølse og forløse deres Folk. Og disse Maend, som ere bestjæltigede med at udhugge og høre Sten, og de, som arbejde paa Terrasserne og Tempelmuren, saint dem, der paa anden Maade ere bestjæltigede med at gjøre de nødvendige Forberedelser for Templets Opsættelse, virke alle i denne ene og samme Retning. Herren fordrer dette Arbejde af vore Hænder, thi han ønsker at prøve os for at se, enten vi ville adlyde hans Love eller ikke. Og naar vi have bygget vores Templer og han antager dem, ville vi indgaa i dem og administrere der i Herrens Navn. Og idet vi saaledes administrere for vores Slegtninge og Venner blive vi Frelsere paa Zions Bjerg, som Kristen siger: „Og Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjerg at dømme Esau's Bjerg; og Migel skal høre Herren til.“ (Obad. 21 B.) Staar det ikke saaledes i Bibelen? I den Bibel, jeg har, staar der strevet saaledes. Hvem skulle de frølse? Disse Maend blive Frelsere for deres egne Folk; de administrere og virke i deres Interesse saint i deres Fædres, Venners og Medsorbruidnes Interesse. Dette er dersor en Del af det Arbejde, vi ere især med at udføre, og det er en Del af Tidernes Gyldes Hus holdning Hvad siger fremdeles en af Profeterne?

„Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer.“ Og hvad skal han gjøre?

„Hon skal omvende Fædrenes Hjerte til Børn, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg skal ikke komme og slaa Jordene med Vand“. Og hvad Mere skal der gjøres? Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjerg og Riget skal høre Herren til. Der staar strevet, at Gud skal undervise dem, men Riget skal tilhøre Herren og ikke Mennesker. Vi ønske ikke, at forstole os paa Mennesker eller sætte vor Tillid til Dødelige. Medens vi ere lydige til enhver passende og retsædig Menneske-Forordning, som ikke strider imod Guds Love, ønske vi alligevel ikke at følge os selv til de Ugudelige og Bantro. Vi bryde os ikke meget om deres Beje, deres Meninger eller Ideer, thi, ligesom en af de Gamle figer, „Herren er vor Dommer, Herren er vor Lovgiver, Herren er vor Konge, han, han skal frelse os.“ (Ez. 33, 22.) Under den Almægtiges Inspiration ville vi indføre Guds Love, som existere i Himmelten og paa Jorden, og dannede en Kjærne eller et Centrum bestaaende af Sandhed, Dyd og Forstand, Lov og Orden, saint Principer, henhørende til Moralitet, Filosofi, Politik og Religion og til alt Andet, som er rent, edelt og dydigt. Og vi ville virke i Foruning med hverandre, vi ville prøve paa at tilintetgjøre Mørkets Gjerninger og Modstanderenes Magt, at frelse de Levende og forløse de Døde, vende vores Hjarter til vores Fædre, der have levet før os og som have været uvidente om Livets og Frelsens Principer, som Gud har fundet Behag i at aabenbare til os, medens Brødrene hinsindes Sløret have deres Dymarksomhed hevndt paa os, som ere deres Børn. Herren vil vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til Fædrene formedest Elias, der

skulde komme; dersom dette ikke blev udført, siger Skriften, vilde Jorden blive slagen med Vand.

Vi virke saaledes samme med de gamle Profeter og Guds Mænd, som have levet i Asien og Amerika, og vi ville samle alle Ting til Et i Overensstemmelse med Guds Ord, vi ville indsamle Israel fra de fire Jordens Hjørner og ligeledes de ti Stammer, førend vi blive færdige med vort Arbejde; ogsaa Inda vil lytte til Livets Ord, og Sandhedenes evige Principer ville spredes og vinde Fremgang, indtil Verdens Riger ere blevne vor Herres og hans Salvedes, og indtil hvert Knæ skal bøje sig „og hver Tunge skal bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Faders Ere.“ Vi ere her i dette Dømed. Tænke I, at vi ville forseje vort Maal? eller tro I, at Herren vil trække sig tilbage fra at iverk sætte sine Planer? Jeg tror det ikke. Menneskene kunne i deres Uvidenhed forbinde sig imod os, thi mange af dem ere meget uvidente; men jeg lægger Bind paa, ikke at føle den mindste Grad af Brede i Hjærtet, naar jeg ser Landets Domstole og Lovgivere eller Kongressen tage sjældslige Skridt imod os. De vide ikke, hvad de gjøre, og derfor burde vi være milde i vores Følelser imod dem, som søger at stade os. David bad, at Gud hurtigt vilde sende hans Fjender til Helvede, men Jesus, da han blev korsfæstet, sagde: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre.“ Jeg foretrakker den sidste Bon fremfor den første. Fader, forlad dem! thi de vide ikke, hvad de gjøre, de ere dine Børn, uagtet de ere i Mørket. Du har oplyst vor Forstand, for hvilket vi føle os taknemmelige, men, o Herre! forlad dem og led dem paa Livets Vej, dersom det er Dig muligt. Saaledes burde vores Følelser være.

(Fortsl.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Emigranternes Afrejse.

Atter har en lykkelig Skare af Sidste-Dages Hellige forladt de skandinaviske Lande for at drage til vort fredelige Hjem i Klippebjergenes Dale. Mandag den 5te ds. Kl. 6 Eftm. affejelede Dampskibet „Leo“ fra Kjøbenhavn med 218 og nogle Minuter senere „Cato“ med 346 emigrerede Hellige ombord. Paa „Leo“ befandt sig de Hellige fra Aalborg, Aarhus og Kristiania Konfereneer, under Eldste N. P. Rasmussens Ledelse, og paa „Cato“ Emigranterne fra Stockholm, Göteborg, Skaane og Kjøbenhavns Konfereneer, under Ledelse af Eldste John A. Halvorsen. De andre hjemvendende Zionsbrødre, som rejste med dette Selstab, var: Charles Anderson, C. H. Monsson, C. M. Bergstrøm, Chr. Jensen, C. L. Hansen, N. M. Andersen, Geo. Frandsen, N. C. Larsen, C. A. Christensen, Goudy Hogan, Ole Ellingsen, Ola Nilsson og Andrew Hammer. Eldste P. Andersen fra Norge rejste paa Grund af indtrusne Omstændigheder først et Par Dage senere, forventende at indhente Selstabet i England. Hele Emigrationen denne Gang bestod altsaa af 594 Sjæle, foruden de 16 hjemvendende Missionærer. Indskibningen fra Gammelholm gik for sig med den største Ro og Orden og ingen Fornærmede tilføjedes vores Søstende af Nogensomhelst. Siden 1875 har der ikke været saa stor en Emigration af Hellige fra Skandinavien, hvilket beviser, at Herrens Gjerning gaar fremad og Profeterne opfyldes. Guds Hellige drage hjem til Zion, trods alle hindringer og onde Menneskers forenede Modstand. Hvor maa ikke Sekreter Evarts ørgre sig, naar han ser, at hans uavnkundige Cirkulære har havt en aldeles modsat Virkning til hvad, han tilsigtede, og alle dem, som for nogle Maaneder siden talte saa meget om samt vare saa glade over, at de Helliges Indsamling til Zion nu var standset, maa visseleg rodmie af Skam, idet de maa bevidne, at de med saa megen Besvær og Møje lagte Planer imod os som et Folk ere strandede og have forsejlet sit Maal, medens de Hellige famles til Zion i ligefaa store Skarer, som forud, og lige-saa mange slutte sig til deres, for Verden, befynderlige Tro, som nogensinde før. Vore Fjender beregne visnok fjælden Omkostningerne eller de mulige Folger af et Korstog mod de Sidste-Dages Hellige. De antage formodeudtlig, at de paa Grund af vort ringe Antal let kunne overmande os og faaledes behandle os eftersom de finde for godt, men de ville visseleg opdage, at det er med de Sidste-Dages Hellige, som det var med Profeten Elisa og hans Dreng i sordumis Dage, da de paa Bjørget omringedes af en stor syrisk Krigshær, at „de ere flere, som ere hos os, end de, som ere hos dem.“ (2 Rong. 6, 14—23.) Herren og hans hellige Hærskarer ere paa vor Side, og faalenge som de Ugrundelige ikke kunne maale Aften med den Almægtige, ville de erfare, at ethvert Angreb, som de foretage, og enhver Plan, de læggge imod hans Hellige og hans Værks Fremgang, vil mislykkes og forsejle sit Maal.

Herren har oprettet sit Zion paa Jorden til Opfyldelse af de gamle Profeters

Spaadommue, og han har besalet sine Hellige at samles dertil, og hører det alle Folk indtil Jordens Ender! De Hellige ville fremdeles rejse til Zion i Lydighed til Herrens Besalinger, og ingen Magt paa Jordens ellers under Jordens vil kunne forhindre dem deri. „Saa vist jeg lever, siger den Herre, Herre; jeg vil regjere over Eder med en stærk Haand og med en udstrakt Arm og med en udøst Grumhed. Og jeg vil ndsføre Eder fra Folkene og samle Eder af Landene, som I ere adspredte udi med en stærk Haand og med en udstrakt Arm og med en udøst Grumhed. Og jeg vil føre Eder i Folkenes Ørk, og der gaa i Rette med Eder, fra Ansigt til Ansigt“ osv. (Ezel. 20, 33—35.) Disse ere Herrens Ord gjemmem en af de gamle Profeter og de skulle visshelig vorde opfylde, thi, siger Jesus, „Himmelten og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa.“ (Luk. 21, 33.)

Vi ønske nu af vort ganske Hjerte, at vore Kære Søskende, som saa glade og haabefulde forlode deres Fødeerlande med dette Selskab, maa have en lykkelig, hurtig og behagelig Rejse til de Helliges trygge Hjem i Ephraims fjerne Dale.

Afsløsning.

Eldste C. N. Christensen er paa Grund af daarlig Heldred ifst fra at arbejde i Aarhus Konference, med Tilladelse til at rejse tilbage til sit Hjem i Zion.

N. WilhelmSEN,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Farmington, Utah, d. 8de Maj 1880.

Præs. N. WilhelmSEN.

Kære Broder!

Det jeg fra Tid til anden hører gode Nyheder om Evangeliets Udbredelse og Guds Værks Fremgang i mit Føde-land, kommer jeg ofte til at tænke alvorligt paa det store Arbejde, der ligger foran os, og det Ansvar, som paahviller Herrens Ejendom overfor vore Medmen-nesker i at oplyse dem om det frelsende Evangeliums Principer, samt i at advare dem imod de Straffedomme, som snarlig ville ramme de Ugudelige.

Jeg glæder mig i Sandhed over den Interesse, som vore Brødre i Skan-dinavien legge for Dagen for Herrens Sags Fremme. Disse Foreninger af

unge Mænd og Kvinder, som jeg for-staar mylig ere blevne oprettede, vise tydeligt, at der er Liv og Virksomhed i Brødrene og de Hellige, og jeg er over-bevist om, at Herren fremdeles vil krone Eders Bestræbeler med Held og Besiguelse.

Da jeg ved, at De gjemmem «Deseret News» bliver underrettet om de almindelige, Begiveuheder, som foregaa her hjemme vil jeg kom hentyde til nogle Bemærkninger, som blevne gjorte af Præs. John Tay-lor og Eldste Wilford Woodruff i en unge Mands og Kvinders Forhaling, afholdt i Salt Lake City d. 6te April sidstleden. Disse Brødre, idet de paa-viste Betydningen af vort nærværende Jubelaar, paalagde de unge Mænd at

ophøre med at tilhøje de umelende Dyr Skade, men derimod behandle deres Heste, Dvæg samt alle Slags Dyr og Fugle paa en fornødig og human Maade; de formanede dem ligeledes til ikke at gaa paa Jagt efter Gæs, Høns eller Vænder, ejheller bestladige Fuglenes Neder, men lade den ganske Skabning være i Fred og nyde Jubelaarets Belsignelser og Hvile. Dette blev fremlagt som et Forlag og vedtoges med enstemmigt Votum. Det blev ogsaa paalagt de Ulige at holde Bisdomsordet og i alle Henseender efterleve deres hellige Religion.

Den følgende Onsdag Aften aholdt Deserets Søndagsstole Union en Forsamling, i hvilken Wilsord Woodruff gav en højt interessant Beretning om sin Mission til Arizona og Ny-Mexiko. Han omtalte iblandt Andet et Besøg, som han i Forening med en anden Broder havde aflagt til en Indianerstamme, bestaaende af omrent 30,000 Sjæle. Efterat de i en Forsamling, som de aholdt hos dem, havde talt et Par Timer og baaret Bidnesbyrd om Mormons Bog, der indeholder en Beretning om deres Forfædre, samt havde hentydet til de mange store og ypperlige Forhåbninger, som denne hellige Optegnelse indeholder angaaende dem og som vilde komme dem til gode, saasremt de vilde omvende sig fra deres Ugudelighed og slutte Pagt med Herren for at tjene ham, opstod en af deres Kvinder og erklarede, at Woodruff og hans Broder netop vare de Mænd, hun for en Tid siden i et Syn havde set komme til dem (Indianerne) med Oplysning om deres Forfædre. Brødrene blev derpaa anmodede om at forblive hos dem længere for at fortælle dem mere om deres Forfædre, hvilket de ogsaa gjorde.

Broder Woodruff sagde, at han paa denne Mission havde varet meget

belsignet med himmelske Syner og havde samtalit med Profeten Joseph samt Hyrum, Brigham og andre af Herrens Ejere, som vare gaaede bag Slyret. Han har et kraftigt Bidnesbyrd om Evangeliet Sandhed og sagde, at Tusinder af Zions Sønner og Døtre skalde aldrig smage Døden, men leve til Kristus kommer og se Zion rejse sig i sin Balde og sejre over alle sine Fjender.

Mit Bidnesbyrd til mine Spælende overalt i Verden er, at Guds Rige gaar fremad med hurtige Skridt og at Tiden er nær, da de store og vigtige Profetier, som findes nedstrene i den hellige Krist angaaende de sidste Dage, skulle gaa i Opsyldes. Hør det, o J Folk paa Jorden! giver Alt paa Tidernes Tegn, thi Elementerne ville snart sættes i Bevægelse og Herrens Straffedomme blive udgydte paa Jorden, og de, som mi forlæste Evangeliet og forholge Herrens Ejere, skulle føle Herrens Haand falde tmigt paa dem, medens Indbyggerne i Zion ville staa paa hellige Steder og oploste deres Hoveder med Glæde, efterdi deres Forlydning stunder til.

Maa Herrens Belsignelse fremdeles følge Deres samt Medarbejdernes Bestrebelser i at fremme Herrens Gjerning i gamle Norden, beder Deres Broder i Fredens Evangelium,

Mads Christensen.

Ombord paa Dampstibet „Leo“, den 9de Juli 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Siden vi forlod Kjøbenhavn Mandag Eftermiddag er Nejlen gaaet meget heldig. Med Undtagelse af lidt Modvind og Regn har Vejret været saa gunstigt og behageligt, som vi kunde ønske. Desværligt have nogle af Emigranterne været lidt spøye, men de sidste Par Dages

Kølige Bejligt har virket helbredende paa dem. Jeg har ikke hørt en eneste af Emigranterne knurre eller klage paa hele Rejsen, men Alle synes at have været glade og taalmidige, og de Hellige staa hverandre bi efter bedste Evne. Ingen Uheld af nogensomhelst Slags har rammet os, og Kaptejnen samt Skibets Mandstab have været meget venlige og forekommeende mod os. Imorges Kl. 7 kunde vi se Land, hvilket satte nyt Liv i Emigranterne, og Alle begynde nu at berede sig til at forlade Skibet.

Liverpool, d. 10de Juli. Igaaar Eftermiddag ankom vi til Hull. „Cato”

var ankommen om Formiddagen og de medbragte Emigranter vare allerede aarrejste til Liverpool og besandt sig ombord paa det store og smukke Dampskib „Wisconsin”, da Selfkabet fra „Leo“ ankom iastes. Vi ere nu alle ombord. Jeg har ikke Tid til at skrive Mere for Øjeblikket. Vi have netop aasholdt Forsamling ombord, og ere nu ifærd med at organisere Selfkabet.

Med venlig Hilsen til Dem og Brødrene paa Kontoret undertegner jeg mig Deres Broder i Evangeliet,

N. P. Rasmussen.

En Livsskildring.

Jeg er født i Aaret 1835, er opdraget i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og har været med Kirken under dens Forfølgelser. Da jeg var 13 Aar gammel kjørte jeg en Vogn, forspændt med fem Kør og een Dre, fra Binterkvarterne til Saltføldalen, uden at nogen Ulykke tilstodt mig undervejs.

Strax efter vor Ankomst og Bosættelse i Dalen døde mine Forældre, og jeg var saaledes, ligesom mange flere af vore Unge i de Dage, efterladt uden nogen videre Skoleundervisning eller Uddannelse, thi Forfølgelserne og de Helliges Fordrivelse fra deres Hjem forhindrede vore Forældre fra at sende os i Skole.

Under disse Omstændigheder besluttede jeg at forskaffe mig et eget Hjem, Inden jeg endnu var 17 Aar gammel gik jeg deraf til President Brigham Young, med hvem jeg var vel bekendt, og fortalte ham mine Hensigter. Hans Raad til de Unge var, at de skulde gifte

sig tidligt, og han opmuntrede mig til at gjøre det samme. Jeg fulgte hans Raad, giftede mig og boede i Begyndelsen hos min Hustrues Slegtinge, ifølge deres Ønske.

Da jeg saaledes begyndte min Vandring paa Livets alvorlige Bane var min og min Hustrues samtlige Formue ikke 50 Dollars verd. Jeg antager, at Flere ville synes, at vi burde ikke have giftet os saa unge eller saa fattige, men jeg kan bevidne af egen Erfaring, at Efterlevelsen af det Raad, som dengang gaves de Unge og som gives dem endnu, nemlig at gifte sig tidligt (naturligvis i en passende Alder) bringer gode Følger.

Af Haandtering var jeg Landmand. De Besværligheder, som vi i de Dage maatte gjennemgaa som Følge af Erikets, Græshopper, Tørke og andet Ligende, kan man lettere forestille sig end beskrive. Nogle faa Exempler ville være tilstrækkelige til at vise, hvorledes jeg og min Hustru blev velsignede af Herren.

Om Foraaret 1855 var der stor Mangel paa Hvede og alle Slags Føde- midler i Utah. Jeg havde selv Intet, men en af mine Naboer styrte mig nogle saa Skæpper Hvede, som jeg gik for at hente. Da jeg kom til hans Hus, var han ikke selv hjemme, men hans Kone, som kendte mig, bad mig gaa til Kornladen alene og tage mit Tilgode-havende.

Da jeg havde taget saameget, som tillom mig, med Undtagelse af den sidste Skæppe, som jeg netop var i Begreb med at styrte, kom den Tanke til mig, at jeg styrte stjæle noget af min Naboens Hvede, thi han var i Besiddelse af et godt Oplag, medens jeg Intet havde, undtagen mit ubetydelige Tilgodehavende, som jeg netop var kommen for at hente. Fristeren forsøgte at indbilde mig, at jeg godt kunde tage det uden Frygt for at det styrte blive opdaget, da min Nabo aldrig vilde savne det. Denne Tanke var aldrig saa snart opkommen i mit Sind, forend jeg vidste, at den var fra den onde Kilde, og ligesom for at straffe mig selv, fordi jeg for et Døblet lod mig paavirke af en saadan Fristelse, tørte jeg en Del af det, jeg allerede havde i Skæppen, tilbage i Naboens Hvedeoplug og tog ikke engang det, som med Rette tillom mig.

Jeg bragte min Hvede hjem; det var ikke saameget, som jeg behovede til at saa, men jeg var talnemlig for hvad jeg havde. Jeg satte den ind i et Værelse ved Siden af det, vi benyttede til Beboelse, og tilberedte min Jord for at modtage Saeden, som jeg derpaa saaede lidt efter lidt. Jeg pløede al den Jord, jeg ønskede, og besaaede den rigelig med Saab, thi jeg ønskede gjerne en god Høst. Da jeg var færdig, viste det sig, at jeg endnu havde flere Sækle Hvede tilovers. Jeg betrægtede dem oppe og blev overbevist om,

at de vare mine Sække, og det maatte altsaa ogsaa være min Hvede. Efterat have henvoldt min Hustrues Opmarksomhed paa Sagen, blev'e vore Forstands Øine opladte og Herrens Aand hvilede paa os, saa at vi vidste med Sikkerthed, at Herren formedelst sin Kraft havde formeret vor Hvede, som vi nu lod male, og vi havde Nok at leve af til Høsten, for hvilket vi gave Gud Æren. Jeg bærer Bidnesbyrd om, at vor Hvede ved denne Lejlighed blev forøgt ved den samme Guds Kraft, som formerede Enkens Mel og Olie i gamle Dage. (1 Kong. 17. R.)

I hine tidlige Dage maatte de Fleste, som ejede Heste eller Øyer, lade disse forstasse sig deres Føde selv ude paa Bjærgene og Markerne, og jeg maatte ogsaa lade mine gaa ude. Det tog under-tiden det halve af Dagen med at finde mine Heste, og naar jeg saa endelig træt og udmattet kom tilbage med dem, styrte jeg først begynde mit Arbejde. Ved en vis Lejlighed kunde jeg imidlertid slet ikke finde mine Heste. Jeg bojede mig ned paa mine Knæ og bad til Herren om at lede mig paa rette Vej til at finde dem. Da jeg var færdig, gik jeg aldeles mod min For-ventning hjem, hvor jeg fandt mine Heste i god Behold. De vare komme tilbage af sig selv. Saadanne Tilkjendegivelser af Guds Godhed lærte mig at forstole mig paa Herren og at bede til ham, naar jeg behøvede Hjælp.

Bed et andet Tilsælde mistede jeg mine Heste og jeg vidste, at Nogen havde stjaalet dem. Da jeg en kort Tid efter befandt mig i Salt Lake City og fortalte min Ønsel, hvad der var hændet, tilraadte han mig at gaa til en gammel Dame, som boede i Narheden, og saa hende ved Hjælp af Kort til at fortælle mig, hvor de vare. Jeg svarede ham, at jeg troede ikke jeg behøvede at benytte mig af et saadant Middel. Efterat jeg var kommen hjem,

nedknælede jeg tilligemed min Hustru og bad til Herren om, at den eller de, som havde taget vore Heste, maatte blive forhindret fra at føre dem ud af Landet samt at vi maatte faa dem tilbage. Hestene bleve stjaalne om Sommeren og samme Aars Efteraar kom en Mand til mig ude paa min Mark og spurgte mig, om jeg kendte Nogen, der havde mistet et Par Heste, idet han sanitidig bestrev mine. Jeg svarede ham, at jeg havde mistet to, der svarede bestemt til den Bestrivelse, han gav, hvorpaa han underrettede mig om, hvor jeg kunde finde dem. Jeg talkede ham for Oplysningen og spurgte, hvorledes det kunde falde ham ind at komme til mig, da vi var aldeles Fremmede for hinanden og mine Heste desuden ikke var mærkede. Han svarede, at han ikke vidste hvorfor, tam han havde solt en indre Tilstyndelse til at komme hen til mig.

Tidligt den følgende Dag begav jeg mig paa Rejse efter mine Heste, ifølge hans Anvisning, og jeg fandt dem allerede samme Dags Aften under Varetægt af en Mand, som fortalte mig, at en vis Person var kommen til ham engang om Sommeren og ønskede at overnatte hos ham. Denne Rejsende havde en Flok

Heste med sig, som hans Vært troede han havde stjaalet. Da de Begge om Morgenens havde betragtet Hestene, sagde han til den Rejsende: „Her er et Par hortløbne Heste; jeg vil tage Bare paa dem og bringe dem tilbage til deres rette Ejér“. Den Rejsende efterlod altsaa mine to Heste, medens han tog de Øvrige med sig. Paa denne Maade fik jeg mine Heste tilbage, for hvilket jeg takkede Herren. Disse tilligemed mange andre Ting hjente til at gjøre os stærke i Troen samt gjøre os ydmyge og trofaste til vores Bagter.

Følgerne af mit tidlige Egteskab er, at min Familie nu teller 24 Personer; jeg er Fader til 19 Børn, af hvilke fire ere gifte; jeg har allerede syv Øvrnebørn og selv er jeg kom 44 Aar gammel. Jeg har beklædt flere ansvarsfulde Pladser, og jeg tror min Virksomhed har været til mine Foresattes Tilsfredshed. Jeg er nu en Biskop i Zion og dem, som jeg præsiderer over, tror jeg stjænker mig deres Tro, Bønner og Tillid.

Jeg har skrevet disse saa Linier for at vise Følgerne af Trofasthed og af at give Agt paa Herrens Ejeneres Raad og Formaninger (Fra „Juvenile Instructor“.)

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Eldste George Reynolds.)
(Fortsat fra Side 294.)

Shiblon, Almas Søn.

Shiblon „var en retskædig Mand, og han vandrede oprigtigt for Gud, og han iagttog at gjøre Godt bestandig, og at holde Herren sin Guds Bud.“ En saadan Karakter tillægges denne Almas Søn af Mormons Bogs hellige Historiestriver.

Ligesom hans Brødre Helaman og

Corianton bliver Shiblon først nævnt i Mormons Bog i Forbindelse med Missionen til Zoramiterne. Om hans Fødsel og Barndom vide vi intet, men han var endnu ganse img, da hans Fader kaldte ham til at være en af Missionærene til Antionums Land. (Aar 75 f. R.).

Tilligemed de øvrige af sine Medarbejdere i Herren animammede han den Hellig-aand under sin Faders Hænder og giv derpaa frem i Aanden og Kraften af sin Kældelse for at forlynde Evangeliet til de vildsledede og haardnakede Zoramiter. Han virkede iblandt dem med Ridkærhed, Tro og Taalmodighed, hvilket tjente til stor Glæde for Alma, som i de Formaninger, han siden gav sine Sønner, om-taler Shiblons Vandet paa følgende Maade: „Jeg siger Dig, min Søn, at jeg har hørt stor Glæde af Dig allerede, paa Grund af din Trofasthed, og din Flittighed, og din Taalmodighed og din Langmodighed iblandt Zoramiterne. Thi jeg veed, at Du var bunden; ja, jeg vidste ogsaa, at Du blev stenet for Ordets Styld; og Du bar alt dette med Taalmodighed, fordi Herren var med Dig; og nu veed Du, at Herren befriede Dig.“ Disse Almas Ord er den eneste Hentydning, som findes i Mormons Bog, i Henseende til Shiblons Forsøgelser og Lidelser iblandt Zoramiterne.

Shiblons Liv synes næsten udelukkende at have været helligt til hans Præstedommes Pligter. Det er ikke be-rettet, at han fulgte nogen førstilt time-lig Forretning som Levevej, sjældnt det kan formodes, at han, ligesom sin Fader og Brødre, arbejdede for sit Dphold med sine egne Hænder, under de korte Tids-rum, som indtraf mellem hans talrige Missionsrejser. Efter sin Faders Død stod han i nært Forbindelse med sin ældre Broder Helaman, og det synes, at han stod ham nærmest i Præstedommet. Vi have ingen Bereiting om, at han, ligesom sin Broder Helaman, udførte Tjeneste som Øfficer i den lange og blodige Krig, som paafulgte Amalachiah's Træfald, men efterat Krigens var endt (Aar 60 f. R.) stod han sin Broder Helaman trofast bi med at gjenoprette Kirken og sætte dens Anliggender i Orden.

Bed Helamans Død tog Shiblon de „hellige Ting“ i Besiddelse (Aar 57 f. R.) Disse beholdt han indtil sin Død, som indtraf fire Aar derefter (Aar 53 f. R.); men han havde forinden overdraget dem til sin Brodersøn Helaman, en Søn af hans ældre Broder Helaman.

De fire Aar førend Shiblons Død ere i Sæerdeleshed mærkværdige derved, at Nephiterne paa denne Tid begyndte at udvandre til det nordlige Kontinent. I Øpset af denne Tidsperiode begyndte Hagoths sin Skibsbygning paa Kysten af Overflodighedens Land. Det er højt sandsynligt, at Nephiterne byggede Skibe før Hagoths Tid, men estersom han var en overordentlig duelig Haandværksmand, byggede han meget større Fartøjer end man hidindtil havde kendt blandt dette Folk og gav saaledes den nephitiske Kolonisation en ny Skikkelse. I det samme Aar som Shiblon døde, gjorde Lamaniterne et andet Indsald i Nephiternes Lande, men de blevne hurtigt drevne tilbage til deres eget Land, efter at have lidt store Tab.

De sidste Ord af Almas Formaninger til Shiblon ere anvendelige paa alle Mennesker. Shiblon synes at have in-dgravet dem dybt paa sit Hjerte og anvendt dem som Negler og Rettesnor i hele sit østersøgende Liv. Alma siger til ham:

„Og nu min Søn * * * der er ingen anden Vej, ejheller noget andet Mid-del, hvorved man kan blive salig, uden i og sormedelst Kristum. Se, han er Verdens Liv og Lys. Se, han er Sandhedens og Ret-færdighedens Ord. Og nu, saaledes som Du har begyndt at forlynde Ordet, saa vil jeg, at Du skal vedblive at forlynde det; og jeg ønsker, at Du maa være flittig og maadeholden i alle Ting. Se til, at Du ikke bliver hov-modig; ja, se til, at Du ikke roser Dig

af din egen Bisdom, ejheller af din nogen Kraft; vær frimodig, men ikke formastelig, og se ligeledes til, at Du besærer alle dine Sidenstaber, at Du kan være fuld af Kjærlighed; se til, at Du afholder Dig fra Lediggang. Bed ikke som Zoramiterne bede, thi Du har seet, at de bede for at blive hørte af Menneskene og for at blive roste for deres Bisdom. Sig ikke: O Gud, jeg takker Dig at vi ere bedre end vore Brødre; men sig, hellere: O Herre, tilgiv min Uværdighed og ihukom mine Brødre i Næade;

ja erkend til enhver Tid din Uværdighed for Gud." Mormons Bog Side 321; (ny Udgave Alma 38, 9—14.)

Shihlon døde øster al Sandsynlighed som en ung Mand. Han blev kaldt en Ingling, da han gif med sin Fader som Missionær til Zoramiterne og han døde 22 Aar senere. Dersom vi antage, at han var 25 Aar gammel, da han led-sagede sin Fader paa denne Mission, vilde han kun have opnact et Alder af 47 Aar, da han døde.

Corianton, Almas Søn.

Om Coriantons Fødsel og Død have vi ingen Beretning. I Forening med sine Brødre bliver han først omtalt i Mormons Bog paa den Tid da det zoramitiske Grasfald fandt Sted. Nagtet han dengang var ung og uersaren, tog hans Fader ham med paa Mission til dette Folk. I dette Afsnit af sit Liv synes Corianton at have lidt af en Sygdom, som er almindelig iblandt de Unge, nemlig en alt for stor Burdering af sin egen Styrke og Bisdom og en Tilbøjelighed til Skepticisme, om ikke til lige-frem Vantro. Han nærede Twivl om Alt, undtagen de fortrinlige Egenskaber, som han troede sig selv i Besiddelse af. Han undrede over, at Førsitringen om Kristi Komme skulde blive givet Menneskene saalenge førend man kunde forvente ham. Han var foruroliget i Sindet over de Dødes Opstandelse, alle Tings Gjenoprettelse, de Ugudeliges evige Straf og andre Verdomsprinciper. Han fornægtede Guds Retfærdighed i de Ondes Fordommelses og forsøgte at retfærdiggøre sig selv i at synde, ved at beraabe sig paa Guds Barmhjærtighed. Idet han besædeles af saadanne vidløftige Tanker, kan man ikke forundre sig over, at han

syndede. Nagtet Alma havde beseglet den Helligaand paa ham, ligesom paa hans andre Brødre, da de rejste ud for at gjenvinde Zoramiterne fra deres syndige Apostasi, forlod han sin Arbejdsmark og rejste over til Lamaniternes Grænser, for i Siron (de Grasfalnes Land) at holde Selskab med Isabel, en Skjøge, hvis utugtige Løkkemidler havde ledt Mange bort fra Dydens Vej. Som man rimeligvis kunde antage, blev denne Coriantons ugudelige Fremgangsmaade en Anstødssten for hans Medbrøders Fremgang og sit mange af Zoramiterne til at forkaste Evangeliets Lys. I de Formaninger, som hans Fader gav ham, blev han alvorlig irttesat for hans syndige Vandet, og Faderen skildrede til ham den skrekkelige Beskaffenhed af hans Opførsel, og indlader sig paa en længere Forklaring over de Verdomme, Corianton betvivlede eller aldeles fornægtede. Disse Forklaringer ere fulde af tydelige og ypperlige Undervisninger om Evangeliets Sandheder og slutte med Almas Opmuntringer til sin gjenstridige Søn om at leve et bedre Liv. Hans Slutningsord ere:

„Og nu, min Søn, Du er kaldet

af Gud til at prædike Ordet for dette Folk. Og nu, min Søn, gaa din Bej, forknyt Ordet med Sandhed og Besindighed, at Du kan bringe Sjæle til Omvendelse, saa at den store Barmhjertigheds Plan kan have Krav paa dem. Og maa Gud velsigne Dig i Overensstemmelse med mine Ord. Amen".

Fra Beskaffeneden af Coriantons senere Liv at dømme, omvendte han sig oprigtigt fra sine Ungdoms Daarstaber og Vanstro. Det fremgaar af Beretningen om ham, at medens hans Fader levede, ledsgagede han ham paa hans Missions Rejser, og efter Almas Død arbejdede han under hans Broder Helamanis Ledelse. Han overlevede begge sine ældre Brødre

og paa den Tid Shiblon døde (Aar 53 f. R.) var han i Nordamerika, hvorhen han var tagen i et Skib for at bringe Levnetsmidler til Nybyggerne. Dette er sidste Gang, hans Navn bliver omtalt paa de hellige Blad.

At dømme efter Maaden, hvorpaa Beretningen derom er streeven i Mormons Bog, komme vi til den Slutning, at der som Corianton havde været i Barahem da Shiblon døde, vilde denne have overdraget Optegnelserne og andre hellige Ting til hans Varetægt, istedekor til deres Brodersøn Helaman. Det kan derfor med Rette antages, at Corianton i sit senere Liv gjorde sig værdig til saa stor en Ære og Ansvarlighed.

Forts.

Efterretninger fra Emigranterne.

Eldeste C. A. J. Drlob striver fra Queenstown, Irland, den 10de Juli: „Cato“ ankom udenfor Hull omtrent Kl. 2 Fredag Morgen (den 9de), men Indsejlingen og Ilandstigningen fandt først Sted henad Kl. 7. Omtrent Kl. 10 afgik vi med Extratog til Liverpool og Kl. 6 samme Dags Aften vare vi alle ombord paa Dampfæret „Wisconsin“. „Leo“ ankom først til Hull Fredag Eftermiddag Kl. 4; Emigranterne, som dette Skib medbragte, forsatte strax Rejsen til Liverpool og gik ombord paa „Wisconsin“ samme Dags Aften Kl. 11. Vi forlod Liverpool igaar. De Hellige ere alle glade og tilfredse og sende i Forening med mig deres hjerligste Hilsen tilbage til vores Søskende i Skandinavien“.

Ijølge Skrivelse fra Eldeste N. P. Nasmussen ellersvare vi endvidere, at inden Afrejsen fra Liverpool blev Selskabet organiseret som følger: N. P. Nasmussen, Præsident, med John A. Halvorson og Hugh Findley som Raadgivere; Gondy Hogan, Kapellan for de skandinaviske, og Wm. Barnes, Kapellan for de engelske Hellige; Charles Anderson og Henry Rampton, Kaptejner over Bagten, og C. H. French, Striver. Selskabet blev siden inddelt i 5 Afdelinger. Altting var vel ombord, da „Wisconsin“ passerede Queenston den 11te Juli.

Indhold.

Tale af Präf. John Taylor	305.	Korrespondance	313.
Nedaktionsbemærkninger:		En Livsstildring	315.
Emigranternes Afrejse	312.	Almas Familie	317.
Afløsning	313.	Efterretninger fra Emigranterne . .	320.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.